

Wreszcie skarżąca podnosi, że zakwestionowane wyznaczenie Estrecho Oriental jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty musi zostać uznane za nieważne w całości, ponieważ stwierdzenie nieważności w części spowodowałoby zmianę jego istoty i wymagałoby poprawienia przez Trybunał wyznaczenia tego terenu oraz nowego określenia centralnego punktu terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty i jego powierzchni, a także oceny środowiskowej pozostałej części terenu pod względem jej zdolności do zakwalifikowania jako teren mający znaczenie dla Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EEC z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Dz.U. 1992 L 206, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. 2010 L 30, s. 322

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Acron przeciwko Radzie

(Sprawa T-118/10)

(2010/C 113/110)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Acron OAO (przedstawiciel: B. Ewtimow, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1251/2009 z dnia 18 grudnia 2009 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1911/2006 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim odnosi się ono do skarżącej;

— obciążenie Rady kosztami postępowania oraz kosztami wynikającymi z postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca powołuje się na jedną podstawę stwierdzenia nieważności, w ramach której podnosi trzy zarzuty.

Skarżąca twierdzi, że instytucje Unii naruszyły art. 1 i 2 oraz art. 11 ust. 9 w związku z art. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾, a także popełniły szereg oczywistych błędów w ocenie, wskutek których określiły sztucznie zawyżoną skonstruowaną

wartość normalną w odniesieniu do skarżącej, co doprowadziło do bezpodstawnego stwierdzenia występowania dumpingu.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca kwestionuje uzasadnienie dostosowania cen gazu. W szczególności skarżąca twierdzi, że instytucje dopuściły się błędu prawnego i naruszyły art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że pominęły znaczącą część kosztów produkcji w państwie pochodzenia lub też *de facto* zastosowały metodologię właściwą gospodarce nierynkowej w celu ustalenia znaczącej części wartości normalnej w odniesieniu do skarżącej.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podważa metodologię wykorzystaną przy dostosowaniu cen gazu. Skarżąca twierdzi, że Komisja, z chwilą gdy postanowiła przystąpić do dostosowania cen gazu, naruszyła art. 2 ust. 5 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego lub też popełniła oczywisty błąd w ocenie przy równoczesnym braku należytego uzasadnienia w ten sposób, że dokonała dostosowania cen gazu w oparciu o cenę gazu rosyjskiego w miejscowości Waidhaus w Niemczech, nie uwzględniając przy tym ukaranego kartelu dzielącego rynek gazu rosyjskiego wpływającego poprzez miejscowość Waidhaus, nie odliczyła 30 % rosyjskiego cła eksportowego obciążającego rosyjski gaz, mimo to dostosowując cenę w celu odzwierciedlenia lokalnych kosztów dystrybucji.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca kwestionuje określenie marginesu zysku, wykorzystanego dla potrzeb określenia skonstruowanej wartości normalnej. Skarżąca twierdzi, że margines zysku przyjęty przez instytucje oraz dodany do kosztów wytworzenia w celu określenia skonstruowanej normalnej w odniesieniu do skarżącej w ramach ustaleń poczynionych w zaskarżonym rozporządzeniu określony został z naruszeniem art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, jest oczywiście nierozsądny i obciążony jest wadą w postaci oczywistego błędu w ocenie. Ponadto tak określony margines zysku znacząco odbiega od zysku oraz metodologii zastosowanych przy określaniu skonstruowanej wartości normalnej w ramach pierwotnego dochodzenia, w wyniku którego nałożono cło będące przedmiotem skargi, co stanowi naruszenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1251/2009 z dnia 18 grudnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1911/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących między innymi z Rosji (Dz.U. L 338, s. 5).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).